

عنوان مقاله:

بررسی ملاک های تشخیص قتل خطای محض در فقه امامیه و حقوق موضوعه ایران

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های فقهی، دوره 16، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

محمود المیر - دانشیار گروه حقوق جزا و جرمشناسی، دانشکده حقوق، دانشگاه آزاد (واحد خوراسگان)، اصفهان، ایران

سید عبدالرحیم حسینی - دانشیار گروه فقه و مبانی حقوق اسلامی، دانشکده الهیات، پردیس فارابی دانشگاه تهران، قم، ایران

محمود حاتمی - دکتری حقوق کیفری و جرمشناسی، دانشکده حقوق، دانشگاه آزاد (واحد خوراسگان)، اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

قتل خطای محض قتلی است که بدون قصد وقوع فعلی بر شخص گرچه قصد فعل وجود داشته باشد و بدون قصد به قتل رسیدن او واقع می شود. بنابراین اگر قصد انجام دادن فعل نسبت به مقتول و نیز قصد وقوع قتل (قصد فعل و قصد نتیجه) وجود نداشته باشد، قتل از نوع خطای محض است. با توجه به تعریف قتل خطای محض، همان طوری که در مقاله خواهیم دید، در این نوع قتل، مرتکب قتل، نه قصد انجام دادن فعل نسبت به مقتول را داشته است و نه قصد نتیجه، یعنی قتل را و تحقق چنین قتلی بنا بر قانون مجازات اسلامی سابق و لاحق دایرمدار قصد است، پس در صورتی عمل از نوع خطای محض محسوب می شود که نه نتیجه حاصل از عمل، مقصود باشد و نه قصد انجام دادن فعلی نسبت به مقتول وجود داشته باشد.

کلمات کلیدی:

خطای محض، فقه، قتل، قصد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1520585>

